

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **Vinařství pod Martinkou, s.r.o.**, se sídlem Brno, Francouzská 375/41, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce č. j. BH928-2/23/9/2012-SŘ ze dne 16. 5. 2012,

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného č. j. BH928-2/23/9/2012-SŘ ze dne 16. 5. 2012.

V průběhu řízení, přípisem ze dne 8. 10. 2012, žalovaný zdejšímu soudu sdělil svůj záměr uspokojit žalobce po podání žaloby tím, že své rozhodnutí, proti kterému směřuje žaloba, postupem podle § 153 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zruší.

Žalovanému tedy byla podle § 62 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stanovena lhůta 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení k tomu, aby postupoval tak, jak ve svém sdělení záměru uspokojit žalobce avízoval, tedy aby rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje, sám zrušil – tedy aby vydal zrušující rozhodnutí a oznámil je žalobci; dále bylo žalovanému v souladu s § 62 odst. 2 s.ř.s. uloženo, aby vydání takového rozhodnutí v uvedené lhůtě oznámil i zdejšímu soudu.

Dne 15.11.2012 bylo zdejšímu soudu doručeno oznámení o vydání zrušujícího rozhodnutí žalovaným postupem dle § 153 odst. 1 správního řádu. Toto rozhodnutí bylo rovněž zasláno žalobci.

Žalobce v reakci na výzvu soudu dle § 62 odst. 3 s. ř. s., zda se cítí uspokojen vydáním rozhodnutí, uvedl, že vydáním zrušujícího rozhodnutí nebyl uspokojen v plném rozsahu, a sice z toho důvodu, že žalovaný rozhodnutí zrušil jen na základě

jednoho ze žalobních bodů a ostatními se již nezabýval. Žalobce rovněž zpochybnil zákonnost tohoto zrušujícího rozhodnutí.

Podle § 62 odst. 1 s. ř. s. je možné, aby žalovaný ještě před tím než soud rozhodne vydal nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provedl jiný úkon, jímž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil. Podle § 62 odst. 2 s. ř. s. předseda senátu stanoví lhůtu, v níž je třeba rozhodnutí vydat, opatření nebo úkon provést a oznámit je navrhovateli i soudu; uplyne-li tato lhůta marně, pokračuje soud v řízení. Podle § 62 odst. 3 s. ř. s. vyzve předseda senátu navrhovatele, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, zda je postupem správního orgánu uspokojen. Zmeškání této lhůty nelze prominout. Podle § 62 odst. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

Podle zdejšího soudu je třeba rozlišovat účel a smysl činnosti státní správy na straně jedné a správních soudů na straně druhé a vycházet z principu subsidiarity. Zatímco v případě činnosti správních orgánů dochází k faktické realizaci moci výkonné, soud tuto činnost v jednotlivých případech pouze kontroluje, přezkouvává a zasahuje tam, kde již není možné zasáhnout správními orgány, ať už na základě využití opravných prostředků osobou, která se cítí být dotčena postupem správních orgánů, nebo z moci úřední, kterou jsou orgány státní správy nadány. Kontrolní a přezkumná činnost správních soudů, vztaženo na právě posuzovanou věc, spočívá v tom, že správní soud přezkouvává zákonnost napadených rozhodnutí a v rámci toho poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., pokud shledá, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Soudu je v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. umožněno na základě kasačního principu pouze rozhodnutí orgánu veřejné správy zrušit (není-li žaloba zamítána), nikoli však toto rozhodnutí jakkoli měnit a rozhodovat tak fakticky namísto správního orgánu, jak připouští (a ukládá) předepsaný postup podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Ochrana podle soudního řádu správního je tak považována za subsidiární ve vztahu k činnosti jiných orgánů veřejné správy. Pokud lze stejného účinku dosáhnout jinou činností orgánů veřejné správy, tu správního orgánu, soud tuto ochranu neposkytne. Jinými slovy, pokud by v konkrétním případě byla zajištěna ochrana veřejných subjektivních práv jinými orgány veřejné správy než soudy rozhodujícími ve správním soudnictví, například v rámci rozhodnutí správního orgánu vydaného v přezkumném řízení, nejen že zde z pohledu doktrinního neexistuje veřejná potřeba o dané věci rozhodovat, ale správním soudům to ani nepřísluší. Není třeba jejich zásahu za situace, kdy důsledky, pro které byla podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, již nepůsobí, neboť rozhodnutí správního orgánu již bylo zrušeno.

V konkrétním případě bylo vydáno žalovaným v rámci přezkumného řízení rozhodnutí č. j. BH928-12/23/9/2012-SŘ ze dne 15. 11. 2012, kterým bylo zrušeno rozhodnutí napadené žalobou. V tomto rozhodnutí dospěl žalovaný k závěru, že skutek ve smyslu § 27 odst. 4 písm. a) bodu 5 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a

vinářství a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů o vinohradnictví, jehož spáchání bylo v napadeném rozhodnutí deklarováno, přitom bylo dovozeno, že jde o správní delikt, se nestal.

Pokud žalovaný napadené rozhodnutí zrušil v rámci přezkumného řízení, a to z toho důvodu, že skutek, který zakládal odpovědnost žalobce za správní delikt, se vůbec nestal, uspokojil tím žalobce v rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení způsobem nejvíce vyhovujícím žalobci. Příznivější závěr pro žalobce by nemohl plynout ani z případného rozsudku soudu, pokud by shledal důvodnost žaloby. Soud totiž nemůže dovodit, že by žalobce mohl v řízení o jeho žalobě proti napadenému a následně zrušenému rozhodnutí uspokojit více, než jak učinil sám žalovaný, když napadené rozhodnutí zrušil pro tak podstatný důvod, jakým je zjištění, že se skutek vůbec nestal. Pokud by totiž řízení u zdejšího soudu nadále probíhalo a zdejší soud by při meritorním projednání žaloby dospěl k závěru, že se skutek, kterým měl žalobce spáchat správní delikt, nestal, rozhodnutí žalovaného by bylo zrušeno. Celá procedura ochrany žalobce by se tak ve skutečnosti jen prodlužovala. Takový postup by byl neefektivní a neměl by ani v jakémkoli ohledu příznivější vliv na ochranu subjektivních práv žalobce.

Navíc soud by tak postupoval v rozporu se zásadou subsidiarity, podle níž, jednoduše řečeno, má soud zasahovat tam, kde odpovídající způsobem dříve nezasáhl jiný orgán veřejné správy – tu správní orgán. Závěr o tom, že se vůbec nestal skutek, o který se opírá napadené rozhodnutí, je přitom z palety možných důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí důvodem snad nejpodstatnějším – a pro žalobce tedy nejpríznivějším; to, že bylo shledáno samotným žalovaným, že se žalobce vůbec nedopustil skutku uvedeného v napadeném rozhodnutí, je esenciálním závěrem pro posouzení viny žalobce, tedy pro dovození jeho odpovědnosti za správní delikt.

Soud souhlasí se žalobcem, že rozhodnutí bylo zrušeno jen z jediného důvodu, který coby žalobní bod žalobce namítal v žalobě. Na druhou stranu není možno odhlížet od významnosti tohoto důvodu a jeho vlivu na žalobcovu odpovědnost za spáchání správního deliktu, jak je uvedeno shora. Tuto skutečnost je zapotřebí také reflektovat.

Trvá-li žalobce fakticky na tom, aby se soud ve vztahu k již zrušenému rozhodnutí zabýval dalšími jeho vadami, vyvolávajícími nezákonnost, když tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno jen z jediného důvodu, což nemělo žalobce uspokojit, jde o situaci velmi obdobnou takové situaci, kdy by žalobce svojí žalobou u soudu již od počátku požadoval ochranu svým subjektivním veřejným právům nikoli z důvodu nesprávného výroku, ale pouze z důvodů rozhodnutí. Jednoduše řečeno, žalobce by nezpochybňoval dopad rozhodnutí do jeho právní sféry, ale pouze důvody. Ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. pouze ve vztahu k důvodům rozhodnutí je vyloučena a taková žaloba by byla jako nepřijatelná dle § 68 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nutně odmítnuta.

Navíc nelze přehlédnout, že i soudu by mohl ke zrušení napadeného rozhodnutí v řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. stačit jediný důvod – ke zrušení napadeného

rozhodnutí by tedy stačila důvodnost jediného žalobního bodu, byť by jich žalobce ve své žalobě namítal více.

Ze shora uvedených nosných důvodů tedy soud dospěl k závěru, že i přes subjektivní pohled žalobce, že uspokojen nebyl, objektivně vzato k jeho plnému uspokojení došlo.

Žalovaný vydal v soudem určené lhůtě rozhodnutí, jehož cílem bylo uspokojení žalobce – a tento cíl byl také naplněn. Žalobce se ve stanovené lhůtě vyjádřil s tím, že tímto rozhodnutím nebyl uspokojen, neboť žalovaný vydal výrok zrušujícího rozhodnutí pouze na základě jednoho ze žalobních bodů žalobce a dalšími žalobními body se nezabýval a nevypřádal se s nimi.

Ustanovení § 62 odst. 4 s.ř.s. umožňuje, aby v případě, že se žalobce výslovně nevyjádří, že „je uspokojen“, soud sám posoudil, zda k jeho uspokojení došlo či nikoli (shodný výklad in: *Vladimír Vopálka, Vladimír Mikule, Věra Šimůnková, Miloslav Šolín* Soudní řád správní, 1. vydání. Praha: 2004, s. 143 – 144). Soud dospěl k závěru, že žalobce objektivně vzato uspokojen byl, neboť žalovaný v rámci přezkumného řízení vyhověl v plném rozsahu žalobci v jeho požadavku na zrušení rozhodnutí, který byl obsažen v žalobě. Z tohoto důvodu zdejší soud řízení o žalobě podle § 62 odst. 4 věty druhé s.ř.s. zastavil.

K zastavení řízení došlo pro uspokojení žalobce, a tedy zdejší soud podle § 60 odst. 3 věty druhé přiznal žalobci proti žalovanému náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že žalobci vznikly náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč, k náhradě nákladů v této výši tedy žalovaného zavázal.

Takto bylo za shora popsaného skutkového stavu rozhodnuto o náhradě veškerých nákladů ve prospěch žalobce, nebyl proto prostor k aplikaci § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů; tedy nebylo rozhodováno o vrácení zaplaceného poplatku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1.2.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová